

РЕШЕНИЕ

№ 13329

гр. София, 30.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 30.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11329** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. Г. Б., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес. [населено място], бул. ”А. С.” № 127, партер, чрез адв.К. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 3206/09.11.2023 г. издадена от М. В. И. на длъжност мл. автоконтролор при ОПП- СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС с рег. [рег.номер на МПС] до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Твърди се, че посочената в заповедта фактическа обстановка не отговаря на истината. Заповедта не е мотивирана, съобразно изкисването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Посочва, че не е налице отказ по смисъла на закона. По изложените съображения моли съда за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния му представител адв. Ч., поддържа изложените в жалба доводи за незаконосъобразност на акта и моли същия да бъде отменен. Претендира разноски, съобразно представен списък на разноските.

Ответната страна – М. В. И. на длъжност – мл.автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „ПП“ при СДВР, редовно призован, не изпраща представител. По делото са депозираны писмени бележки от процесуалния представител на ответника юрк. С., в които е изразено становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорената ЗППАМ. Направено е възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК в случай, че от страна на жалбоподателят се претендират разноски, както и искане за присъждане на разноски по делото.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 09.11.2023 г. в 00.10 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]била извършена проверка на л.а Тойота Секвоя с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от А. Г. Б., водач на МПС, като при извършената проверка водачът отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство - дрегер Д. ТЕСТ 5000 с фабричен номер ARMF 0097. На водача на автомобила е издаден талон за медицинско изследване номер 0150241 за ВМА.

За установеното е издаден АУАН серия ГА № 1143253 от 09.11.2023 г. от автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“ – Г. И., в който е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП – отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози. Въз основа на така съставения АУАН е издадена процесната заповед.

По делото са представени АУАН серия ГА № 1143253 от 09.11.2023 г.; оспорената ЗППАМ № 3206/09.11.2023 г.; Талон за изследване № 0150241; докладна записка от М. В. И. на длъжност мл. автоконтрольор при ОПП- СДВР; справка картон на водача; заповед № 6400 от 07.07.2023 г. и № 513з-5963 от 26.06.2023 г.; пътен лист на л.а СВ 5700 KB управляван от служители на група СДВР-ПП-11 на 09.11.2023 г.; копие от дневник на техн.средство с рег. № 4332р-59265 от 07.10.2022 г. и разпечатка на Дрегер ARDM-0224.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. В тази връзка неоснователно е изложено в жалбата оплакване за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по

този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповеди № 6400 от 07.07.2023 г. и № 513з-5963 от 26.06.2023 г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лице от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган. Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози. С оглед на изложеното неоснователни са релевираните от страна на жалбоподателя доводи за липса на мотиви на акта.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП /в редакцията към изм. - ДВ, бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г./, предвижда прилагане на ПАМ, за този който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материално правна предпоставка за

налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено по надлежния начин посочен в текста на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Събраните по делото доказателства неопровергават извода на административния орган за необходимост от прилагане на ПАМ.

За налагането на ПАМ е достатъчно констатирането от контролните органи на наличието на само един от двата отказа за проверка употребата на наркотични вещества с техническо средство или с тест и е ирелевантно обстоятелството дали в действителност водачът е употребил или не е употребил наркотични вещества. Управлението на МПС е високо рискова дейност, при която водачите следва да се спазват строго правилата с оглед избягването на произшествия. При поискване от контролните органи водачът на МПС е длъжен да съдейства, за да му бъде извършена проверка и по двата, предвидени в закона начина на проверка на употребата на алкохол или наркотични вещества. В настоящия случай се установява безспорно основният значим за спора факт - отказът на водача да бъде проверен за употреба на наркотични вещества, което е достатъчно условие за приложението на процесната принудителна административна мярка.

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП се налагат въз основа на констатациите по съставен АУАН, а доколкото тези констатации не са спорни, то АУАН е допустимо доказателствено средство по смисъла на чл. 39 от АПК, като е без значение в настоящото производство обстоятелството дали административнонаказателната процедура е законосъобразно проведена, тъй като производството по прилагане на ПАМ и това по ЗАНН имат различен предмет и различна цел. За разлика от реализирането на административнонаказателната отговорност по конкретно административнонаказателно обвинение, наложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши друго противоправно деяние и да преустанови установеното, като тази мярка не съставлява наказание. В този смисъл съдът счита за установено наличието на изискуемите предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП, поради което и обжалваната заповед е съобразена с материалния и процесуалния закон.

Заповедта е съобразена и с целта на закона. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 от закона, и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения. В конкретния случай е осъществена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП, при която административният орган действа при обвързана компетентност и при наличие на визираните в закона предпоставки не разполага с възможност за преценка дали да приложи или не ПАМ, а е длъжен да приложи такава.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение на водача, отказал да бъде тестван за употреба на наркотици, а така и да се осигури безопасността на всички участници в движението. Именно охраната на обществения интерес в случая обуславя необходимостта от налагането на процесната ПАМ и ограничаването правата на жалбоподателя като водач на МПС в допустимите от закона граници.

По изложените мотиви съдът приема, че не са налице основания по чл. 146 от АПК за отмяна на оспорената заповед, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на материалния закон, в съответствие с целта му и при постановяването не са допуснати съществени нарушения на материалния закон или на процесуалните правила.

По разноските по производството:

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такова следва да му се присъди на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. Б., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес. [населено място], бул. "А. С." № 127, партер, чрез адв.К. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 3206/09.11.2023 г. издадена от М. В. И. на длъжност мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР.

ОСЪЖДА А. Г. Б., ЕГН: 7406027140 да заплати на СДВР сумата в размер на 100 лева, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ